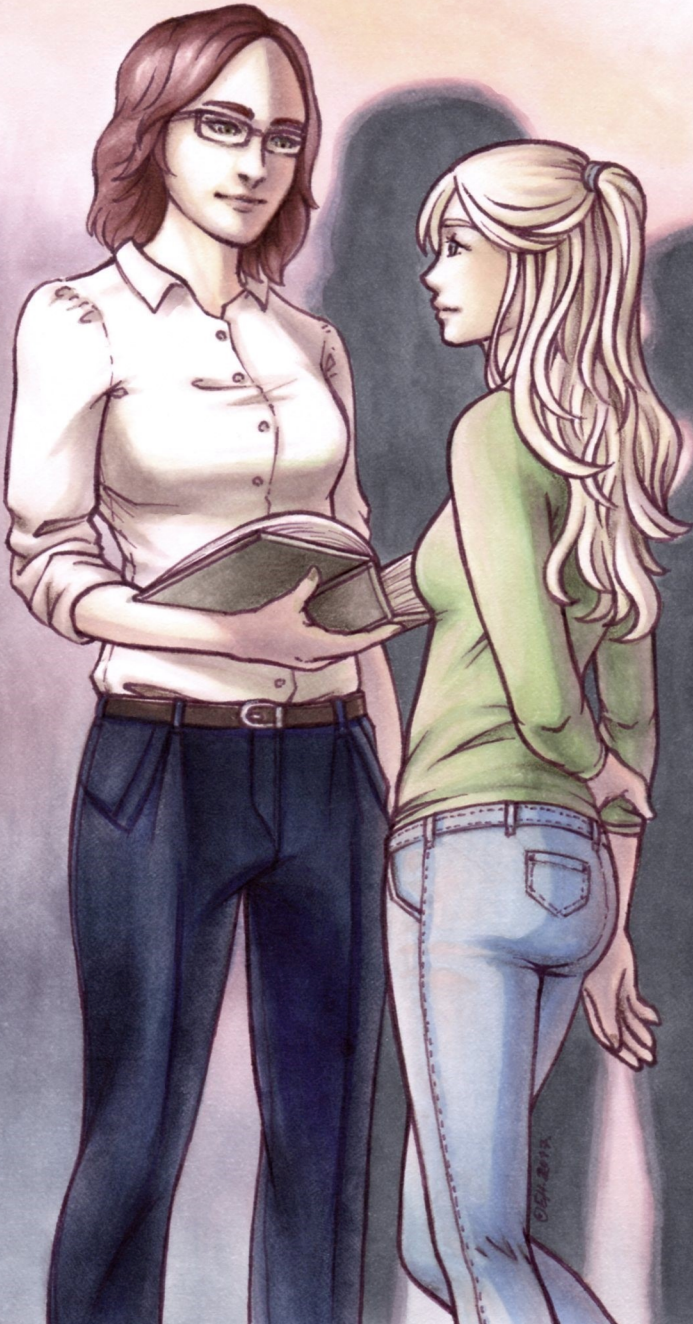

ANNA KAIJA

Missä sydän

ANNA KAIJA

Missä sydän

Books on Demand GmbH

© 2017 Kaija, Anna

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-157-7

Kansikuva: © 2017 Elli Hytti

Prologi

Avasin silmäni. Makasin vatsallani sängyssä ja vasenta siipeäni kivisti. Huone oli likipitäen kokonaan valkoinen lukuun ottamatta verhoja ja petivaatteita, jotka olivat mintunvihreitä. Joka puolella leijaili pistävän puhdas tuoksu. Olin hoituhuoneessa. Mitä minulle oli sattunut?

Työnnyin istuvaan asentoon sängylle ja koukistin jalat alleni. Taivutin oikeaa siipeäni. Se oli käyttämättömyydestä jäykkä, mutta muutoin kunnossa. Vasenta sen sijaan aristi. Kun yritin taivuttaa sitä, se kuitenkin liikkui, joten luuni tuskin olivat murtuneet. Ehkä olin nyrjäyttänyt siiven, mutten kyennyt palauttamaan mieleeni, missä ja miten se oli tapahtunut.

Viimeinen muisto, jonka tavoitin, oli keskustelu mentorini, Mikaelin, kanssa. Hän oli ilmoittanut minulle, että olin suoriutunut opintojeni teoreettisesta osuudesta niin hyvin, ettei minun ollut tarvetta osallistua ihmisten maailmassa tapahtuvaan harjoitteluun vaan pääsisin valmistumaan etuajassa. Saisin täysvaltaisuuden ja siirtyisin ensimmäiseen työtehtävääni. En kuitenkaan muistanut, mikä tuo tehtävä oli ollut enkä mielestäni ollut menestynyt opinnoissa muita paremmin. Olin kirjaviisas ja teoreetikko, mutten niin loistava, että olisin ansainnut tällaisen kunnian. Olisin nimenomaan tarvinnut käytännönharjoittelua oppiakseni paremmaksi serafiksi. Mikaelin valinta tuntui nyt kovin kummalliselta, mutta toisaalta muistikuvani olivat myös hämäriä, joten kenties olin unohtanut jotain oleellista.

Tarkastelin tuntemuksiani. Jotain todellakin puuttui. Rinnassani oli tyhjä kohta kuin sydämeni olisi riistetty irti. En silti tiennyt, mistä tunne johtui. Olin menettänyt jotain enkä enää osannut tavoitella sitä, mutta kaipaus puristi silti vatsani pieneksi möykyksi ja kasvatti palan kurkkuun. Kyyneleet valuivat poskilleni enkä edes tiennyt, mikä ne aiheutti.

”Luvia, rakas lapsi, sattuuko sinuun vielä noin paljon?” lempeä ääni tavoitteli korviani. Käännyin katsomaan ovelle. Maria, joka huolehti sairastuneista, asteli sisälle hymy kasvoillaan. Hän istahti viereeni sängylle ja tutki loukkaantunutta siipeäni. ”Se näyttää jo paremmalta. Onko sinulla kipuja?”

”Hieman. Siivessä tuntuu tykyttävä kipu ja liikuttaessa sitä aristaa”, sanoin. ”Mitä minulle on tapahtunut?”

”Voi, se oli kamala onnettomuus. En ymmärrä, miten kirjahylly pääsi kaatumaan päällesi. Onneksi siipesi ei sentään murtunut! Pahemminkin olisi voinut käydä. Ajatella, vielä ensimmäisenä työpäivänäsi! Ei kenelläkään voi olla noin huono tuuri.”

”Minä... en muista mitään sellaista.”

”Et varmastikaan, raukkaparka. Löit myös pääsi melkoisen kovaa, ja poskessasi on vielä mustelmakin.”

Maria sipaisi poskeani, ja kipu sai minut kavahtamaan taaksepäin. Muualla päässäni ei kuitenkaan tuntunut särkyä. Eikö pääni pitäisi olla kiipeämpi, jos kerran olin lyönyt sen?

”Näytät vähän kalpealta, mutta toivut kyllä. Pystyt pian aloittamaan työsi. Siipesi saattaa olla arka vielä pitkän aikaa, mutta voit jo aloittaa lento-harjoitukset”, Maria jatkoi. ”Jaksatko seistä? Sinun olisi hyvä käydä pesulla. Haen sillä välin sinulle syötävää.” Nousin varovaisesti sängyltä. Jalkani tuntuivat huterilta, mutta kantoivat painoni. Maria viittasi kapean oven suuntaan.

”Kylpyhuone on tuolla. Se on pieni, mutta etköhän sinä pärjää.”

Kun olin horjunut ovelle, Maria livahti toisesta ulos. Nykäisin oven auki ja astui kylpyhuoneeseen, missä ei todellakaan ollut liikaa tilaa. Mahduin juuri ja juuri riisumaan hoitokaavun yltäni, mutten voinut levittää siipiäni kunnolla.

Pesin itseni huolellisesti lämpimän veden alla. Koko ajan minusta tuntui, että minun olisi pitänyt olla jossain muualla. Olin unohtanut jotain tärkeää, mutten tavoittanut sitä, vaikka kuinka vaivasin aivojani.

Kun palasin huoneeseen, Maria oli tuonut sinne tarjottimellisen ruokaa. Sain istahtaa takaisin sängylle nauttimaan ateriaani hänen valvovan silmänsä alla. Muhennos tuoksui herkulliselta, mutta suussani se maistui vain pahvilta. Sain vaivoin nielaistua haarukallisen toisensa perään.

”Pääsenkö tänään pois?” kysyin. ”En muista nähneeni Gadriellea pitkään aikaan, joten olisi mukava mennä tapaamaan häntä. Onko hän käynyt katsomassa minua?”

”Gadriellea? Ei täällä asu ketään sen nimistä, ei ole asunut satoihin vuosiin, kultaseni. Taisit lyödä pääsi kovempaa kuin kuvittelinkaan.”

Tuijotin Mariaa uskomatta hänen sanojaan.

”Mutta... Gadrielle on paras ystäväni, olemme tunteneet lapsesta asti.”

”Niin... sinulla tosiaan taisi olla sellainen mielikuvitusystävä, kun olit ihan pikkuinen. Ehkä onnettomuus on sekoittanut pääsi?” Maria ehdotti. ”On kenties parempi, että lepää vielä tämän päivän. Pääset pois huomenna ja saat aloittaa työt, kunhan et rehki liikaa.”

Maria taputti minua pääläelle ja poistui huoneesta. Jäin yksinäni muustelemaan mautonta ruokaa. Jokin ei täsmännyt. Olin täysin varma, että Gadrielle oli olemassa. Miksi Maria ei siis muistanut häntä?

Kirjasto levittäytyi tuttuna ja turvallisena silmieni edessä. Olin viettänyt siellä suuren osan lapsuudestani, lukenut kirjoja, joiden oli sanottu olevan liian vaikeita sen ikäiselle serafille. En ollut välittänyt, sillä kirjat olivat tarjonneet uutta tietoa ja suuria seikkailuja turvallisessa ympäristössä sääntöjä rikkomatta. Ne olivat aina kutkuttaneet mielikuvitustani jopa siinä määrin, että nuorempana olin raapustellut omia tarinoitani. Eivät ne tietenkään olleet kummoisia olleet, mutta olin nauttinut joka hetkestä. Ehkä nyt, kun opiskeluaikani oli ohitse, minulla olisi työn ulkopuolella aikaa kirjoittamisellekin.

Kirjastonhoitaja oli aamulla esitellyt minulle työtehtäväni. Saisin aloittaa palautettujen kirjojen hyllyttämisellä, mutta myöhemmin pääsisin perehtymään uuden materiaalin hankintaan ja käyttöönottoon. Tuskin maltoin odottaa.

Työnsin kirjakärryä hyllyjen välissä ja etsin kirjoille oikeita paikkoja. Nautin joka hetkestä, sillä kirjasto suorastaan huokui rauhaa. Silti oloni oli samaan aikaan levoton. Vaikka kaikki näytti olevan oikein, jokin oli perusteellisesti väärin.

”Olet päässyt työntouhuun”, ääni sanoi selkäni takaa. Pysäytin kärryt ja käännyn. Mikael seisoj vähän matkan päässä ja katseli minua. Hänen veistoksellisilla kasvoillaan karehti hymy, siniset silmät säihkyivät ja vaaleanruskeat kiharat olivat täydellisesti ojennuksessa. Siipensä hän oli vetänyt suppuun selkäänsä.

”Maria päästi minut aamulla ja sanoi, että voin jatkaa nyt töitä”, vastasin.

”Ikävä se onnettomuus. Olit juuri vasta päässyt aloittamaan, ja sitten heti piti käydä näin.”

”Mitä tarkalleen ottaen tapahtui?”

”Etkö muista?”

Puistelin päätäni. ”Viimeinen muistikuvani on keskustelu, jossa päätettiin, etten osallistu käytännönharjoitteluun.”

Mikael nyökkäsi vastaukselleni. Hänen kasvoilleen nousi tyytyväinen ilme, joka ihmetytti minua.

”Se oli varsin kurja onnettomuus. Nousit laittamaan kirjaa korkealle hyllyyn, otit kai kiinni hyllyn reunasta, ja kiinnikkeet pettivät. Hylly kaatui ja vasen siipesi jäi sen alle. Taisit lisäksi lyödä pääsi pöydän kulmaan.”

Sormeni hakeutuivat automaattisesti poskelleni, jota kosketus aristi edelleen. Minusta oli kummallista, että mustelma oli tullut juuri poskeen, mutta en muistanut tapahtumasta mitään, joten en käynyt väittämään vastaan-kaan.

”Toivon, ettei tällaisia onnettomuuksia enää satu”, Mikael sanoi.

”Ehkä osaan nyt olla varovaisempi”, vastasin. Hetken mielijohteesta jatkoin: ”Missä muuten Gadrielle on? Menikö hän käytännönharjoitteluun vai onko hänkin jo saanut oman työtehtävänsä?”

”Gadrielle?”

”Paras ystäväni. Olemme olleet samalla luokalla aina ja jaoimme huoneen opiskeluaikana. Olette meidän molempien mentori.”

Mikaelin kulmien väliin työntyi ryppy ja hänen ilmeensä tiukkeni, muuttui kenties jopa hieman surulliseksi.

”Sinun täytyy muistaa väärin, Luvia. Kodissa ei asu ketään Gadriellean, ei ole koskaan asunutkaan minun aikanani.”

”Minä muistan hänet selvästi. Hän on hieman minua pidempi, punatukkainen ja tosi taitava käytännössä, muttei jaksa lukea kirjoja. Hän on myös

ollut niin monessa kahnauksessa mentorien kanssa, ettei kukaan teistä ole voinut unohtaa häntä.”

”Totisesti muistaisin tuollaisen serafin, jos olisin hänet tavannut. Onnettomuus kai vaikutti muistiisi, kun lapsuutesi mielikuvitusystävä näyttää tehneen paluun. Ota vielä rauhallisesti. Ehkä on parempi, että teet hieman lyhyempää päivää alkuun. Käyn sanomassa asiasta kirjastonhoitajalle, kun lähdän.”

Mikael loi minuun vielä yhden murskaavan surullisen katseen, ja hänen säälinensä pisteli ihoani. Epävarmuus sai vatsani vellomaan. Ehkä tosiaan olin kuvitellut Gadriellen, koska kukaan muu ei muistanut häntä. Sen sijaan muut puhuivat mielikuvitusystävästä, jota en itse saanut palautettua mieleeni. Oliko mieleni särkynyt, kun olin lyönyt pääni?

”Älä näytä noin surulliselta, Luvia. Kaikki on nyt hyvin ja tästä pienestä takapakista huolimatta pääset vihdoinkin aloittamaan elämäsi täysvaltaisena serafina. Saat oppia kaiken sen, mitä nuorille ei paljasteta.”

Mikael astui lähemmäs ja siveli tervettä poskeani. Tuijotin häntä suoraan silmiin enkä voinut olla hymyilemättä, sillä hänestä huokuva rauha tarttui minuunkin. Niin oli ollut aina.

”Mitä nuorille ei paljasteta?” uskaltauduin kysymään. Mikael hymyili ja kumartui miltei kiinni kasvoihini.

”En kerro sinulle vielä, mutta lupaan opettaa sinua henkilökohtaisesti, kun aika koittaa. Lupaan, että tulet rakastamaan jokaista hetkeä.”

Jokin Mikaelin äänenävyssä sai minut värähtämään. Kurkkuani kurosti ja olisin halunnut tyrkätä hänet kauemmas itsestäni, mutten uskaltanut. Hän hivutti sormet poskeltani hiusteni sekaan, ja hänen nenänsä hipaisi omaani.

”Minä olen odottanut tätä hetkeä, Luvia. Tästä päivästä lähtien en ole enää mentorisi vaan olemme samanarvoiset. Kunhan paranet, näytän sinulle, mitä se todella tarkoittaa.”

Mikaelin huulet käväisivät kevyesti otsallani, mutta sitten hän suoristautui ja hymyili minulle samalla tavalla lempeästi kuin lapsuudessani. Tällä kertaa hymy ei kuitenkaan saanut minua rauhoittumaan, vaan minun oli vaikea hengittää. Astuin horjuvan askeleen taaksepäin.

”Hyvää työpäivää, Luvia”, Mikael sanoi vielä, ennen kuin suuntasi kohti kirjaston lainautiskiä, jonka takana varsinainen kirjastonhoitaja istui.

Käteni tärisivät, kun tartuin kärryihin. Ehkä minusta tuntui, että jotain oli pielessä, koska niin oli. Vika ei kuitenkaan ollut välttämättä ulkoinen, vaan kenties minä olin mennyt mieleltäni rikki, tulossa hulluksi. Ihoni nousi nypylöille, jopa siipeni värisivät. Halusin asioiden palaavan ennalleen, halusin olla jälleen innokas opiskelija vailla huolen häivää. Kaiken olisi pitänyt olla hyvin, mutta silti tuntui kuin maailmani olisi murentunut.

Päivä oli madellut ohitse verkkaiseen tahtiin. Aina Mikaelin saapumiseen saakka olin nauttinut olostani, mutta hän visiittinsä jälkeen mikään ei ollut sujunut. Kirjat olivat putoilleet käsistäni ja olin jopa kertaalleen törmännyt kärryn kanssa hyllyä vasten. Kirjastonhoitaja oli mulkoillut touhuani aikansa, kunnes oli lopulta kehottanut minua menemään lepäämään.

Yritin rauhoittua ja saada nukutuksi. Makasin sängyssäni vatsallani, sillä en uskaltanut kääntyä siipeni päälle. Pyöritin keskustelua Mikaelin kanssa mielessäni yhä uudestaan ja uudestaan. Vatsaani kasvoi möykky ja silmäni alkoivat jälleen vuotaa. Miksi kaikki tuntui väärältä? Mikä minussa oli vikana? Olin odottanut valmistumista innokkaasti, joten minun olisi pitänyt

suorastaan pakahtua onneeni. Nyt pakahduin kyllä, mutta kaikkeen muuhun kuin onneen.

Painoin kasvojani tyynyä vasten ja tukahdutin huodon. Potkin sänkyä jaloillani ja hakkasin nyrkkejäni vasten patjaa, mutta lopulta en enää jaksanut riehua. Vartaloni rentoutui, silmäluomet lupsahtivat kiinni ja uni tuli väkisin.

Räväytin silmäni auki ja huohotin tyynyäni vasten. Otsani oli hikinen ja tukka tarttunut niskakuoppaani. Sydämeni hakkasi kuin viimeistä päivää, vaikken tiennyt miksi.

Huoneessani oli pimeää ja hiljaista. Nousin istumaan ja haroin tukkaani sormillani samalla, kun kuljetin katsettani ympäri tilaa. Huone oli liian suuri yhdelle. Mielikuvissani siellä oli toinenkin vuode ja kirjoituspöytä, mutta nyt niitä kuitenkin oli kumpaakin vain yksi. Siinä, missä toisen vuoteen olisi pitänyt olla, oli suuri kirjahylly. Tallustelin hyllyn luokse ja yritin silmäillä kirjojen selkiä, mutta pimeässä oli mahdotonta lukea. En muistanut hyllyä, eikä minulla ollut aavistustakaan sen sisällöstä. Ajatus kirjahyllystä huoneessani oli toki miellyttävä, mutta myös väärä. Tässä huoneessa ei olisi pitänyt olla tilaa näin valtavalle hyllylle.

Yhtäkkiä jostain kantautui koputus. Säpsähdin kauemmas kirjahyllystä ja tuijotin sitä epäillen. Hylly ei kuitenkaan näyttänyt olevan kaatumassa eikä kai kaatumisen yhteydessä koputuksia kuulunut. Vilkaisin ovea, mutta kun koputus kuului uudestaan, tajusin sen kantautuvan pikemminkin ikkunan suunnasta. Sydämeni jyskytti, kun käännyin ympäri ja näin verhojen takana hahmon. Se liikahti, ja kolmas koputus kaikui edellisiä kovempana.

Astelin kohti ikkunaa sydän rintaa vasten jyskyttäen ja nykäisin verhot sivuun. Ikkunan takana räpytteli punatukkainen serafi, joka virnisti leveästi, kun näki minut.

Gadrielle!

Ennen kuin ehdin edes ajatella enempää, olin jo vääntänyt ikkunan haat auki ja päästänyt Gadriellen sisälle. Hän naksautti työpöytäni lampun päälle ja istui tuoliin huohottaen.

”Olihan lentomatka! Ja kohta pitäisi lähteä takaisin.”

Tuijotin Gadriellea uskomatta silmiäni. Hän näytti juuri sellaiselta kuin muistin yhtä yksityiskohtaa lukuun ottamatta; osa hänen siipisulistaan oli mustia. Serafien siipien olisi kuulunut olla täysin valkoiset.

”Oletko sinä todellinen?”

”Tietenkin olen! En olisi ikinä arvannut, että matka ottaa näin koville. Jouduin tulemaan kiertotietä ja välttelemään vartijoita. En tiedä, mitä Mikael on kertonut muille, mutta arvaan kyllä, etten pääse enää palaamaan, jos nyt jään kiinni.”

”Mistä sinä puhut?”

Lysähdin sängylle istumaan enkä ymmärtänyt sanaakaan Gadriellen jutuista. Mistä hän oli tullut? Oliko hän karannut harjoittelupaikastaan? Miksi vartijat eivät päästäisi häntä enää takaisin?

”Ai, mistäkö? Siitä Mikaelin kohtauksesta! Hän melkein tappoi Jinnin ja olisi varmaan seivästänyt minutkin siinä samalla! Kai sinä nyt näit, mitä hän teki? Jos Jinn ei olisi napannut minua kiinni ja vienyt meitä pois, en ehkä olisi tässä enää. Enkä muuten hetkeäkään usko, että Mikael on kertonut osuudesta muille mentoreille.”

”En edelleenkään ymmärrä.”

”No, silloin noin viikko sitten rannalla, kun jouduimme taisteluun ja Mikael pölähti paikalle. Näin jälkikäteen ajatellen, magiatasojen heittely varmasti aistittiin täällä, mutta eipä se silloin tullut mieleeni. No, joka tapauksessa... hän pelasti meidät ja sitten melkein tappoi minut ja Jinnin. Olen pahoillani, että jätimme sinut hänen armoilleen, mutta...”

Puistelin päätäni. En muistanut mitään tuollaista enkä edes tiennyt, kuka oli Jinn, vaikka nimessä oli omituinen, etäisesti tuttu kaiku. Pinnistelystä huolimatta ei mieleeni noussut kuvaa hänestä.

”Mitä Mikael oikein teki? Kävimme Jinnin kanssa talolla myöhemmin, ja rouva Bello näyttää jatkaneen elämäänsä samaan tapaan kuin ennenkin. Sinua ei kuitenkaan näkynyt, ja huolestuin. Lopulta päätin tulla tänne katsomaan, oletko kunnossa.”

”Rouva Bello?”

Takerruin toiseen outoon nimeen. Se sai sydämen kipuamaan kurkuuni, hengitykseni tukahtumaan, eikä minulla ollut aavistustakaan minkä takia. Nimi vain oli äärimmäisen tärkeä. Tiesin, että minun olisi pitänyt muistaa se.

”Lis, se kirjailija, jonka assistenttina olit, haloo!”

”En minä ole ollut kenenkään assistenttina. Minä työskentelen kirjastossa, olen työskennellyt valmistumisestani asti.”

”Et sinä ole valmistunut, vaan sinulla on vielä käytännönharjoittelu kesken.”

”Ei, Mikael päätti, ettei minun tarvitse osallistua siihen. Pääsin suoraan työtehtävääni”, korjasin tietäen jo, että jotain oli pielessä. Gadriellen puheet kuulostivat todemmilta kuin se, mitä minulle oli pyritty vakuuttamaan.

Gadrielle kapsahti pystyyn ja säntäsi luokseni.

”Voi Luoja, he todella pyyhkivät muistisi! Jinn sanoi, että niin voisi käydä!”

Räpyttelin silmiäni. Pyyhkivät muistini?

”Mitä?” En vain voinut uskoa Gadriellen sanoja.

”Jinn opetti minulle vastaloitsun, pysy paikoillasi”, Gadrielle sanoi. Hän istui vierelleni sängylle, pyyhkäisi otsatukkani sivuun ja alkoi piirtää kuvia iholleni etusormellaan mutisten sanoja, joita en tunnistanut.

Päästäni alkoi kivistää, korvissani humisi ja vatsassani velloi. Yhtäkkiä minulla oli kamalan paha olla. Minun oli pakko painaa silmäni kiinni, ja samassa kuvat alkoivat virrata luomiani vasten. Ne tulivat ryöppynä, hyökyivät ylitseni ja hukuttivat minut. Haukoin henkeäni ja yritin ottaa kaiken vastaan kykenemättä silti täysin hahmottamaan, mitä oikein tapahtui.

Luku 1

Valkoinen omakotitalo oli massiivinen ja täynnä valtavia ikkunoita. Merenrantaan oli talon pihasta matkaa vain noin sata metriä, ja jäin hetkeksi tuijottelemaan vaahtopäisiä aaltoja. Yksittäisiä auringonsäteitä puski pilviverhon läpi, mutta sää oli kolea kesäpäiväksi. Vilkaisin kelloani, joka tikutti varttia vaille kymmentä. Minulla oli enää hetki aikaa vetää henkeä, ennen kuin sovittu tapaaminen oli edessä. Muistelin saamaani kysymyslistaa, jonka olin yrittänyt opetella ulkoa: Asioita, joita ihmiset kysyvät työhaastattelussa. En ollut varsinaisesti menossa työhaastatteluun, vaan kyse oli harjoittelupaikasta. Harjoittelupaikasta, joka oli petattu minulle valmiiksi, mutta tarkoitus oli, että näyttelisin ihmistä alusta loppuun. Siispä minun oli vastattava muodon vuoksi haastattelukysymyksiin. Ne saattaisivat koskea koulutustani, harrastuksiani, erityisiä osaamisalueitani tai taitojani. Olin harjoitellut vastauksiakin valmiiksi, mutten ollut varma, kuinka vakuuttavilta ne kuulostivat ikäiseni ihmisen suusta. Nypin alahuultani hampaillani ja käänsin katseeni takaisin taloon. Vatsaani oli asettunut kylmä kivi, mutta siitä huolimatta astelin kadun yli.

Talon ulko-ovessa roikkui kolkutin, mutta seinällä oli myös pieni nappi, jonka tiesin ovikelloksi. Kumpaa minun oli tarkoitus käyttää? Tartuin kolkuttimeen, mutta päästin siitä kuitenkin heti irti. Entä jos se oli vain koriste? Ihmiset käyttivät muutenkin erikoisia koristeita, joten kolkutinta ei ollut välttämättä tarkoitettu käytettäväksi. Painoin ovikelloa ja hilpeä sävelmä kantautui

Luvia Melek on lähetetty ihmisten maailmaan suorittamaan viimeistä serafiopintoihinsa kuuluvaa harjoittelua. Hän saa tehtäväkseen toimia kirjailija Lis Bellon assistenttina ja samalla harjoitella ihmisten suojelua sekä opiskella ihmisten elämää.

Rouva Bello on määrätietoinen työnantaja, mutta hänellä tuntuu olevan Luvian suhteen jotain muutakin mielessään. Luvia ei tiedä, miksi hänen sydämensä käy ylikierroksilla ja puna pyrkii poskille rouva Bellon seurassa yhä useammin. Serafienhan ei pitäisi kokea samanlaisia tunteita kuin ihmisten.

Samaan aikaan Luvian paras ystävä alkaa tapailla epäilyttävää miestä. Luvia joutuu kyseenalaistamaan kaiken ihmisistä ja serafeista oppimansa ja miettimään uudestaan, mikä on oikein ja mikä väärin.

Kannen kuva: Elli Hytti